

n608

Forestill deg at du har vært med på en ekspedisjonsleder der du opplever en stor utfordring. Skriv en tekst til klassen din der du forteller om denne opplevelsen

Det var en dag, tror det var i 1874 hvor jeg var ekspedisjonleder på en oppleveslesreise i India.

Nå skal jeg fortelle deg om det som skjedde.

Vi dro med privatfly fra [51] og skulle til nordenden av India, vi skulle gå India på langs loddrett fra nord og helt sør i India. Vi landet i 1874 det var ikke så veldig varmt, fordi det var «vinter» eller regntid som det heter i India. Vi kom ut av flyet og tittet rundt oss på noe som lignet en by. Det lignet prikk på en by, med kjente butikker og merkenavn. Da tenkte vi og være lure og ta Taxi gjennom byen så ble det ivartfall litt kortere. Men den byen var slettes ikke stor, føltes det som. Så stoppet taxien. Vi gikk ut og spurte hvor vi var? «Jo» sa taximannen «nå er dere så midt i India dere kommer» «javell» sa vi «og takk for turen» Midt i India ja, da kan det ikke være så fryktelig langt igjen, så ruslet vi avgårde. Men etter en dag til med rusling skjønte vi godt av vi ikke kom lenger med taxi. Det var kampesteiner som fjell og digre jungeltrær. «Det går fint, det er lengre og snu» sa jeg, eller måtte jeg si, men det så ikke helt lyst ut på avstand. Men når vi kom nærmere hjalp det, fordi de var så enormt store at vi kunne snike oss under og rundt dem. Det var langt andre siden av de store steinene og jungeltrærne vi gikk i 2 dager, men da var det endelig slutt. Etter det var det for det meste sand og vind som om vi gikk i ørken men innimellom var det noen hus og gatetorg og faktisk noen løse kyr. Vi gikk og gikk og gikk og gikk. Der så vi endelig noe annet en sand det var et stort.... Slott er borg eller ja krigshus kanskje. Da vi kom nærmere var det ganske bratt, men det lignet fortsatt en borg. Vi turte ikke gå inn tenk om det ikke gikk igjennom, og det var altfor langt og gå rundt. «ja altforlangt det tar nok en måned» sa jeg. Jeg var jo ekspedisjonslder så jeg kunne bestemme litt hvordan vi skulle gå. Vi gikk opp, rett opp klatret oss oppover det var ganske slitsomt eller ikke bare ganske. Vi ombestemte oss litt og gikk i sikksakk istedenfor. Helt til vi kom nesten til toppen igjen da rumlet det til og smaldt... steiner be skytt skyhøyt og flammer spruter. «Hva i all verden er det på toppen her?» Vi gikk tilslutt videre vi måtte jo til bunden av India. Og på toppen kom vi: det var det var var en VULKAN eh hh skal vi gå videre her? Tenket vi. «Ja» sa jeg «Vi skal til bunden» vi brukte alt det vi hadde i sekken tau, kroker, stige fant vi. Vi skulle over. Vi bandt sammen tauet med sekken og enda flere tau og sekk anhvergang. Vi tenkte det at vis vi bandt fast alle sekkene våre til tauet kunne vi: sette på oss sekken og henge i den mens de andre dro deg over. Det var smart sa vi og hang oss opp en etter en. Vi hadde ikke mere enn så vidt hoppet av på andre siden føre neste vulkanutbrudd kom. alle sekkene, taua, maten vi hadde igjen, stigen ALT var brent opp. Vi gikk ut på kanten på andre siden av denne borgen vi hadde ikke annet en klær og det var det vi hadde på oss. Det var vann i bunden, rett ned, så i vannet det var til og med skrådd litt inover. Vi hadde ikke mye annet valg enn

n608gn

å hoppe. Vi rygget litt. « Er alle klare for dette?» det var en som var litt usikker. Vi sto ikke lenge og ventet før jeg hoppet utfør. De fleste kom etter. Men det var nesten alle andre som kom etter. Nesten alle. Når vi kom til bunden var det dypt det va sikkert dypt, og vannet smakte rart faktisk vondt, det var saltvann. «VI ER I ENDEN DETTE ER HAVET!» ropte jeg så høyt jeg kunne. « Vi klarte det YAHOO» det gikk.

Det var ekspedisjonen gjennom India. Du lurer kanskje på hvordan det gikk med de som ikke hoppet. De ble turistledere for denne vulkanen og fortalte om første ekspedisjon gjennom India.

n608